

Privirea-ți verde

Nicu Hăloiu

Privirea-ți verde

De-aș avea ochi de jăratec
te-aș privi cu foc, fierbinte,
iar vraja unui gând molatec
aș ascunde-o-ntre cuvinte!

Iar dacă stelele străluce
departe în adâncul bolții,
e chemarea cea mai dulce
ce ne poartă-n vraja nopții!

Un vânt slab, mângâietor
abia se simte lin trecând
și-aduce-un pământ de nor
pe luciul apei tremurând!

Focul arde-ncet, himeric,
cu căldura-i ne cuprinde,
mii de ochi în întuneric,
noaptea pare că ne-aprinde!

Se mai văd în raza lunii
cercuri fremătând pe apă,
mai ies scânteii și din cărbunii
ce ard, cu flacăra de-o șchioapă!

Se-aud zgomote-nfundate
uneori, de-alung de maluri,
numai luna-n cioburi sparte
stă tăcută printre valuri!

Noaptea trece, bolta largă
se aruncă-n apa clară,
mii de stele să se spargă
în noaptea de sfârșit de vară!

Tu, mă-atingi, privirea-ți verde
poartă-n ea sclipiri de stele
și mai că mie-mi vine-a crede
că tu, ești una dintre ele!